

Barabás Erzsébet

**ÁRNYAKAT VET
A FÉNY**

A VONAT

Életünk állomásai különböző pontokon vannak. Néha felszállunk, néha leszállunk. És olykor eltévedünk. Az ember életét nem egyetlen út határozza meg. Hiába lépsz rá. Nem járod végig. Hiszen az élet változik. Vele együtt mi is. Egy körkörös körforgás az, amiben élünk. A rossz és jó cselekedetek váltják egymást. A jónak és rossznak egyensúlyban kell lennie. Így mi sem vagyunk csak jók vagy csak rosszak. Vannak hibáink és vannak dicső tetteink. Ember nem létezhet tökéletesen. Sokan nem értik. Nem tudják. Nem látják át azt aényt, amivel születünk. Embernek születünk és úgy távozzunk. Tökéletesedésre törkesszünk és mégis végtelen hibával távozzunk. Nem egyszerű az emberi felfogás. Az emberi lét és maga az élet sem. Meg kell küzdeni. Le kell győzni, akár önmagunkat, akár az életet. Harcolni kell mindenért. Amiért nem harcolsz meg az nem is fog kelleni! Csak azért indulunk csatába, hogy háborút nyerjünk. Nyerni azért akarunk, hogy boldogok, boldogabbak legyünk. A cél sok minden lehet. A hazánkért, otthonunkért való kiállítás. Bizonyítás. Szerelem. Sorolhatnám. A legnagyobb háború mégis az, amit önmagunkkal vívunk meg. Amikor a lelkeddel és szíveddel harcolsz valakiért, vagy valaki ellen. Nem akarsz őt, mert fáj neked. De nem tudsz mit tenni ha a szíveddel szereted. Küzdesz, feladod önmagad. Más leszel, mint, aki voltál. Újra és újra feladod önmagad. Majd ráébredsz nem szabad. Nem kellesz úgy, ahogy

vagy. Akkor ne változz. Dobd el. Ha szeretnek olyan-
nak szeressenek, amilyen vagy. Hiszen a szeretet felté-
tel nélküli. A szeretet nem lehet kikönyörögni. Nem
egy könyörödomány, hanem az életünk része. Aki ké-
pes szeretni és szeretetet adni az már megérdemli az
életet.

A háborúban a gyűlölet is létezik. Nagy úr tud lenni.
De nekünk nagyobb úrnak kell lennünk, hogy úrrá
legyünk az érzésen. Hiszen nem mindig tiszta az a szív,
mely elindul csatázni. Néha fegyvert ragadsz. És bi-
zony a saját fegyvered által halhatsz meg. Mindig azt
kapjuk az élettől, amilyenek vagyunk. Az élet a tük-
rünk. Nem az a tükörcép, amit a tükörbe nézel és látsz.
Hiszen a sors utolér. Nem lehet menekülni. Szalad-
hatsz, és időt nyerhetsz. Talán egyetlen percet, de nem
egy életet. Nem mindegy hogyan élsz. Nem számít,
hogy hibáztál, ha tudod és bánod, amit teszel. De tud-
nod kell. Fel kell ismerned. Még, ha nem is vallod be
senkinek. Magadnak be kell látnod. Hiszen önmagad
magad előtt nem tagadhatod le. A szíved felismeri. A
eszed elutasítja. Nem akarod látni, hogy nem vagy
tökéletes. Pedig nem vagy. De ez nem bűn, hiszen
ember vagy. Én is és más is. Olyan sokszor eltévedünk.
Nem tudjuk, hogyan kerültünk bizonyos helyzetekbe.
Gondolkoznunk kell. Mélyen önmagunkba nézni. A
választ megtaláljuk. Lehet egyetlen pillanat elég, hogy
felismerd mit rontottál el. Lehet gondolkozol éjszaká-
kon át, mire elérkezik az ébredés. De mindig minden
eljön, bekövetkezik, felismerődik. A szív nem tévováz.
Ő már tudja a választ. De csatázik a lélekkel, hiszen
hagyod. Néha sötétségbe burkolózva élünk. Éjszaka
van és nem vesszük észre a felkelő nap fényét. Né-
zünk, de nem látunk. Nem látjuk tisztán a mát. Akkor,

hogy látnánk a holnapot? Csak a múlt tiszta előttünk. Mert azt már megéltük. Minden fájdalmát és minden boldogságát. Elindulunk, vonatra szállunk. Új irányt vesz életünk. Hova tart még nem tudjuk. Majd leszállunk valahol. Lisa is elindult az úton. Felszállt a vonatra. Bánattal volt telített a szíve. Elindult, hogy ledobja terheit. Nem minden gondtól mentes volt az élete. De soha nem adta fel a reményt egyetlen gondolatra sem. Tudta hova indul, de azt nem, hogy hova érkezik... A sors most is, mint mindig bizonyította önmagát. Lehet célod. Nem biztos, hogy eléred. Lehet, hogy egy folyópartra indulsz, magányra vágysz. Lehet, hogy a tengerpartra érkezel. Sétálni inulsz és mégis szaladsz. Autóval indulsz, de gyalog érkeze l. Ilyen az élet. Gyors és kiszámíthatatlan. Beláthatatlan. Csak Isten tudhatja utad végét. Nincs már remény, csak a köd van előtted. Fátyolos a világ. Homályos minden ember. Nem bízol senkiben. Néha még Önmagadban sem. Akkor mit vársz mástól? Ha nem bízol másokban akkor mások, hogy bízzanak benned? Túl kell lépned, át kell lépned saját határaidon! Ha nem teszed soha nem leszel boldog ember. Lisa is átlépett önmagán. A vonat elindult. Ment és ment. Leszállt, majd felszállt és újra leszállt. Ismeretlen utakra evezett. Nem értette, hogyan került oda, ahol most van. Nem is kellett értenie. Minden gyorsan történt. Nem ő döntött, hanem a sors. Mindent meg kell élni. Jót és rosszat egyaránt. Azért, hogy ha eljön az idő boldogok lehessünk. Ha nem tapasztaljuk meg mi a rossz, akkor honnan tudnánk majd, hogy mi a jó. A különbséget meg kell tapasztalni. Az értékeléshez és megbecsüléshez fontos. Kell, hogy tudd értékelni azt, ami van. Bármit. Akár egy rózsát, ahogy tavasszal nyílik. Akár az életet, amit kaptál. Akár egy

szelet kenyeret és egy pohár bort, ami az asztalodra kerül. Akár a családod. Vagy éppen a szerelmet. Az ember társas lény, nem tud, képtelen önállóan élni. Az embernek sok szerelme lehet az életben. Emberek jönnek és mennek. Az ajtó nyílik, majd zárul. Mint a szíved. Vagy a sorsmalom. Csiki-csuki az életünk. Néha beengeded a meleget, mert fázol. Néha meleged van és ledobsz magadról mindent. Néha eldobsz valakit. Néha megadnál valakiért mindent. De ő nincs. Nincs veled. Vagy még nem is volt, mert nem jött el. Ha ott lesz érezni fogod. A szív felismeri, azt, akit soha nem tud feledni. Ha felismerte megéri harcolni. Kell is. Ha olyanért nem küzdesz, aki kell. Akkor kiért vagy miért is teszed? Ha azt nem tiszteljük, akit szeretünk, akkor kit tisztelhetünk. Elmondom! Önmagunkat sem. Hiszen magunkat is szeretjük. Magunkat is tiszteljük anynyira, hogy védjük attól, ami rossz. Kíméljük személyiségünket. Ez nem egyenlő a büszkeséggel. Büszkének lenni nem szabad. Aki büszke az nem rombolja le saját falait sem. Azt hiszi ő többet ér, mint mások. Hogy jobb és a legjobb jár neki. Nem igaz. Le kell rombolni saját falainkat a boldogságunkért. Az szeret igazán, aki önmagánál jobban szereti a szerelmét. Nem első az én és második a te, hanem fordítva. Képletesen fogalmazva! Ha mindig előtérbe helyezzük önmagunkat az azért van, mert nem szeretjük őszintén a választottunkat. Nincs mindig kifogás. Néha megesik. De a rendszeresség túlrözi az érzelmi mélységünket. Azt a mélységet, amely ebben a helyzetben valójában nem létezik. Feneketlen mélység helyett csak egy kiszáradt patakka szolgálunk. A szerelemnek súlya van és a súly teherként nehezedik ránk olykor. Ez természetes. Lisa életében először szállt le úgy a vonatról, hogy nem tudta hova